

Arrest

nr. 347 561 van 1 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 5 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Servië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 17 februari 2026 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Servië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die

internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met verzoekers verklaringen aangebracht in het kader van zijn beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3. De commissaris-generaal motiveert vooreerst dat aan verzoeker geen specifieke steunmaatregelen werden verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker gaat hier niet op in. Dit besluit blijft dan ook staande.

4. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Servië opnieuw afgeperst en mishandeld te worden door onbekende Servische mannen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en 5).

4.1. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers vrees niet geloofwaardig is.

4.1.1. Hij duidt vooreerst dat verzoekers gedrag niet strookt met het hebben van een nood aan internationale bescherming waarbij hij aanstipt dat verzoeker tweeënhalve maand wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij tot tweemaal toe vrijwillig naar Servië terugkeerde. Een eerste maal zette hij na minder dan drie maanden zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk stop en de tweede keer liet hij na om in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan een verschoningspoging voor zijn afwachtende houding om een verzoek om internationale bescherming in België te dienen, doch het voorgehouden dolen van verzoeker, noch de zoektocht om de Dienst Vreemdelingenzaken te vinden, kan, zoals ook terecht aangestipt door de commissaris-generaal, de duurtijd redelijk verantwoorden. Daarnaast lijkt verzoeker in zijn verzoekschrift voor te houden dat hij slechts eenmaal, vanuit Frankrijk, naar Servië terugkeerde, daar waar uit zijn verklaringen blijkt dat hij ook in juni 2025 Servië verliet, via Kroatië naar Bosnië reisde en ongeveer een maand later terugkeerde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8) zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Thans in zijn verzoekschrift poneren dat het hem siert terug te zijn gekeerd naar zijn thuisland en dat, als hij echt had gewild, hij in Frankrijk gebleven kon zijn, haalt de bedenking van de commissaris-generaal niet onderuit. Het is inderdaad allerminst aannemelijk dat verzoeker afziet van internationale bescherming en tot tweemaal toe vrijwillig naar Servië terugkeert indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming omdat hij in Servië door gemaskerde mannen geviséerd wordt.

4.1.2. Voorts stelt de commissaris-generaal in een tweede punt met concrete verwijzingen naar verzoekers verklaringen gemotiveerd vast dat verzoekers asielrelaas meerdere tegenstrijdigheden bevat. Verzoeker verweert daarentegen uiterst summier waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij een aantal keer naar de politie is geweest, op zaterdag en ook op een woensdag of donderdag, evenals waar hij het standpunt inneemt dat een klacht werd ingediend, de politie beloofde te helpen, maar uiteindelijk niets zou kunnen doen om de situatie te verhelpen en dat door de klacht de situatie zelfs escaleerde.

Het summier en louter vasthouden aan één versie van zijn verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, is echter onvoldoende om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeker zijn verklaringen op te heffen. De beperkte bevestiging van de ene afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de eerder vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

4.1.3. In een derde punt onderbouwt de commissaris-generaal zijn vaststelling dat verzoeker zijn relaas plausibiliteit mist. Verzoeker leest deze motieven selectief en meent dat de commissaris-generaal te kort door de bocht gaat door te stellen dat verzoeker weinig geld had en dat hij daardoor niet het voorwerp kan uitmaken van afpersing door een criminele bende. Naast de vaststelling dat dit standpunt niet als dusdanig te lezen staat in de bestreden beslissing, dienen de motieven als een geheel te worden gelezen op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn conclusie komt. Door slechts één element eruit te pikken en louter te hekelen, kan verzoeker niet overtuigen van het tegendeel.

4.1.4. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij besluit dat uit zijn vaststellingen blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geviséerd zou worden door Servische mannen.

4.2. Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoeker zijn vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

De commissaris-generaal motiveert hierover omstandig in de bestreden beslissing met verwijzingen naar de "COI Focus: Servië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, en rekening houdende met de concrete verklaringen van verzoeker en de situatie van de Roma minderheid. Zo duidt de commissaris-generaal onder meer dat informatie over de Roma in Servië duidelijk maakt dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het Roma Women's Network en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma gemeenschap en bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem stipt hij nog aan dat de organisatie Minority Rights Group International van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop gericht was te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Servië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich op zijn beurt tot het louter citeren van passages uit een algemeen rapport van 2021, en aldus een minder recent rapport dan het geraadpleegde bronnenmateriaal in de bestreden beslissing. Elke concrete toelichting ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten, zoals te dezen in het verzoekschrift naar algemene informatie omtrent "discriminatie en Roma identiteit in Servië", volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de vele en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar geen afbreuk aan wordt gedaan, in gebreke.

Verzoeker overtuigt hiermee dan ook niet dat de inlichtingen waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch kan het de gemaakte appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In het licht van verzoekers betoog is het tevens belangrijk aan te stippen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Servische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Servische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hierin evenwel niet. Hij toont immers niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Servische overheid voor bescherming.

Waar verzoeker het standpunt inneemt dat een klacht werd ingediend, de politie beloofde te helpen, maar uiteindelijk niets zou kunnen doen om de situatie te verhelpen en dat door de klacht de situatie zelfs escaleerde, doet hij met deze louter algemene beweringen, gelet ook op hogerstaande vaststellingen hierover, niet anders denken. Zoals terecht aangestipt door de commissaris-generaal, heeft verzoeker in de

vier à vijf jaar dat hij door de Servische mannen afgeperst en mishandeld werd éénmaal een aangifte gedaan bij de Servische politie. Zijn klacht werd geregistreerd en de politie beloofde hem om stappen te ondernemen. Desalniettemin keerde verzoeker na die ene klacht niet naar de politie terug, maar verliet hij reeds ongeveer een maand later Servië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6 en 7). Verzoeker leverde dan ook niet de redelijk van hem te verwachten inspanningen om nationale bescherming te bekomen.

Op de overige concrete motieven van de bestreden beslissing gaat verzoeker niet in, laat staan dat hij dienstige argumenten aanreikt om deze in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts kan in het licht van de geciteerde passages over discriminatie, nog worden geduid dat om tot internationale bescherming te leiden, de discriminatie van die aard moet zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakt geen gewag van dergelijke geloofwaardige en zwaarwegende problemen tijdens zijn verblijf in Servië. Uit de COI Focus "Servië Algemene Situatie" van 6 januari 2025 blijkt voorts onder meer dat er in diverse gemeentes in Servië een aantal programma's lopen die bijdragen tot de verbetering van de situatie van de Roma in onder meer het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen en het cultuurleven.

Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend of geloofwaardig persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van de Roma gemeenschap, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoeker een individueel en objectief risico vast te stellen. Hij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat hij in Servië omwille van zijn etnie een persoonlijk risico loopt.

Uit het voorgaande blijkt dat nationale bescherming voorhanden is in Servië en dat verzoeker niet aantoont dat hij alle mogelijke en redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst ten volle heeft benut, laat staan heeft uitgeput.

Verzoeker overtuigt dan ook niet dat hij in geval van een terugkeer naar Servië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont niet concreet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

5. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

6. Verder zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

V. MACHIELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. MACHIELS

M. RYCKASEYS